

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Maria Szulc

Protokolant Katarzyna Bartczak

w sprawie z powództwa J. M. i in.
o eksmisję,
na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 maja 2014 r.
na skutek zagadnienia prawnego
przedstawionego przez Sąd Okręgowy w G.
postanowieniem z dnia 18 października 2013 r.,

"1. Czy udział w składzie orzekającym w postępowaniu cywilnym sędziego, którego przeniesienie na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2013.427) nie zostało dokonane osobiście przez Ministra Sprawiedliwości, oznacza nieważność postępowania z mocy art. 379 pkt 4 k.p.c.;

2. w przypadku odpowiedzi twierdzącej - od kiedy wykładnia powyższa ma zastosowanie?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w M. uwzględnił powództwo J. M. i H. M. o eksmisję pozwanych S. N. i W. N. oraz małoletniego P. N.

Wyrok w sprawie wydał sędzia, który w związku ze zniesieniem Sądu Rejonowego w S. z dniem 1 stycznia 2013 r. - decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 2012 r., podpisaną przez podsekretarza stanu, na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm. - dalej: „Pr. o u.s.p.”), w związku z § 1 pkt 4 lit. b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 1121) oraz § 3 pkt 8 lit. b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 1223) – został przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w M.

Rozpoznając apelację pozwanych od wyroku Sąd Okręgowy w G. powziął poważne wątpliwości, które przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przytoczone na wstępie zagadnienie prawne zostało przedstawione do rozstrzygnięcia postanowieniem podjętym przez Sąd Okręgowy w dniu 18 października 2013 r., a więc w czasie, gdy - po wydaniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 135) oraz ujawnieniu się rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 16 października 2013 r., III KK 280/13, nie publ.) - mogły powstać wątpliwości dotyczące legalności decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. wydanych - w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości - przez sekretarza lub podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. Zostały one jednak jednoznacznie wyjaśnione w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA-I-4110-4/13 (OSNC 2014, nr 5, poz. 49), w której stwierdzono, że w wydaniu wymienionej decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez

sekretarza ani podsekretarza stanu, z zastrzeżeniem, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. Uchwała ta, mająca moc zasady prawnej na podstawie ustawy, wiąże wszystkich sędziów Sądu Najwyższego (art. 61 § 6 i art. 62 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499), a siłą autorytetu Sądu Najwyższego oraz jego pozycji ustrojowej i funkcji w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości wpływa także bezpośrednio na orzecznictwo sądów powszechnych i wojskowych (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP i art. 1 pkt 1 Pr. o u.s.p.).

W tej sytuacji należy przyjąć, że podjęcie uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego po wydaniu przez sąd drugiej instancji postanowienia o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia – wyjaśniającej wątpliwości będące podłożem poważnych wątpliwości powziętych przez sąd drugiej instancji przy rozpatrywaniu apelacji (zażalenia) – uzasadnia odmowę podjęcia uchwały (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r., III CZP 7/00, OSNCP 2000, nr 12, poz. 221).

Z tych względów postanowiono, jak w sentencji (art. 61 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym).